Олива не винна, що з неї рубали хреста,
Каміння не винне, що втрапило в руки катам,
І ніжна осика, достоту, таки непідсудна,
На гіллі якої, повісився, кажуть, Іуда.

А люде? Народи? Он, твердять — вони без гріха,
Бо злочини темні – провина лише пастуха,
Вони ж усі добрі, наївні, невинні, безгрішні,
Не брали на себе ніколи неправедних рішень.

Володарі злісні вели їх чомусь не туди,
Самі ж не бажали ніколи нікому біди.
То влада облудна тягнула завжди манівцями
Обдурені маси, котрі були просто сліпцями.

Не раз так було... І ця пісня лиха і стара.
На рідній землі знову юний хлопчина вмира.
Видющий на очі, в приціл видивляється, снайпер,
І сумнів не точить, і навіть сльозина не скрапне.

За що він воює? Кому свою душу продав?
Каміння літає у сплесках вогненних заграв,
Він — також н а р о д, що себе величає в е л и к и м,
Тривожно тремтить над його головою осика.

Він клаца затвором. Він, кажуть, людина проста,
Але не пілати самі розпинали Христа.
Не сипте словами. Таке у віках не проститься
Народу з тавром душогуба, загарбника, вбивці.

Наталя Дзюбенко-Мейс